

ВЪВЕДЕНИЕ

Вярвате ли в магии? Можете ли да си представите война между магьосници? Вълнуващо пътешествие с въздушен кораб или с подводница? Искате ли да се запознаете с най-бързата полицейска палка от Дивия запад?

Ако отговорът ви е „да“, то тези разкази са за вас. В тях го има всичко гореизброено, както и вещица, хвърчаща на прахосмукачка, ходещи и говорещи статуи, бунтовна мравка и грамадански пай! В един от тези разкази дори се роди идеята, по-късно развита в по-дългата ми книга „Масклин“.

Тези разкази са писани много отдавна, когато бях младо репортерче, и излизаха всяка седмица в местния вестник. Тогавашните млади читатели в много отношения не бяха като вас – нямаха табле-

ти и конзоли за видеоигри, а единственото готово ястие в града, което можеш да си купиш за къщи, беше рибата с пържени картофи. Но бяха и съвсем същите като вас – искаха да четат за други светове, за незнайни същества и герои, за необикновени пътешествия и вълшебни битки.

Тук-там ги пипнах малко, добавих някое и друго изречение или бележка – просто защото мога, а и защото, като остарях, въображението ми стана още по-необуздано и не мога да се спра да приурям това и онова. Ала повечето разкази в този сборник излизат почти както са били отпечатани за първи път.

И както са им се радвали.

Всеки, който има фантазия...

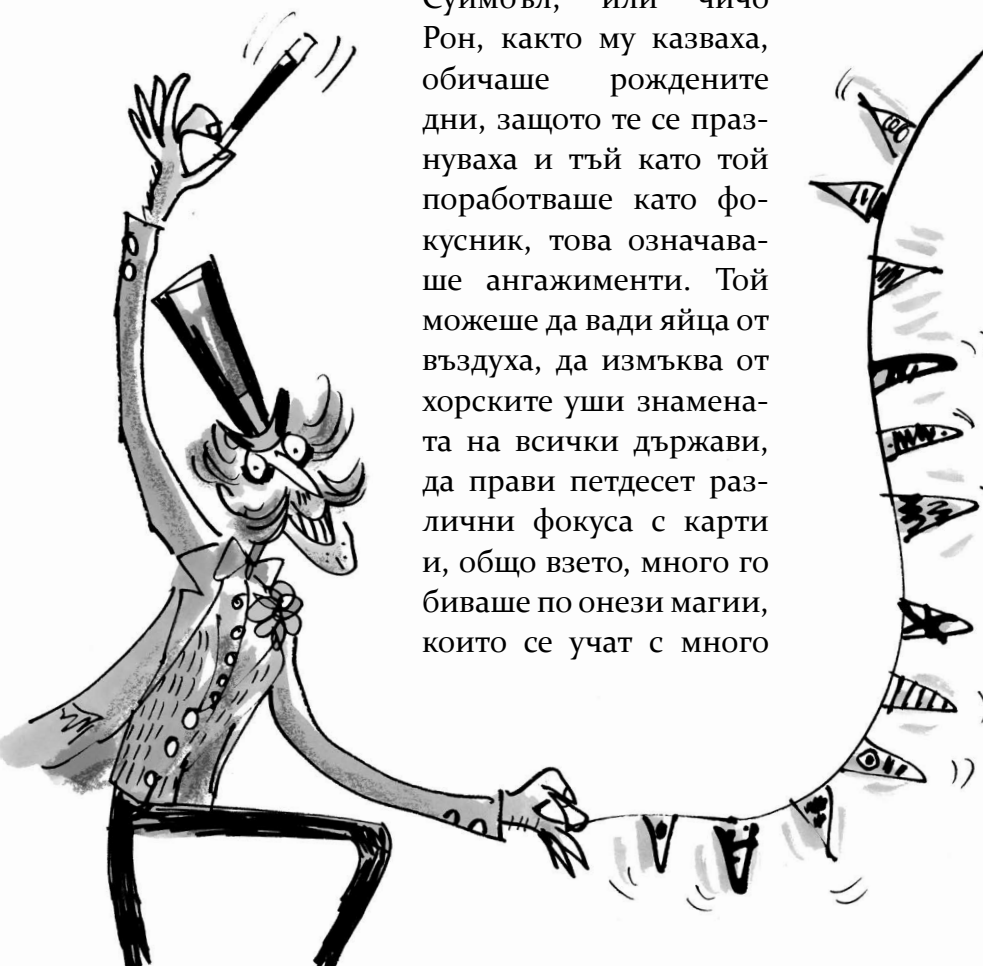

Тери Пратчет
Уилтшайър, 2015

ПРАХОСМУКАЧКАТА НА ВЕЩИЦАТА

Господин Роналд Суимбъл, или чичо Рон, както му казваха, обичаше рождените дни, защото те се празнуваха и тъй като той поработваше като фокусник, това означаваше ангажименти. Той можеше да вади яйца от въздуха, да измъква от хорските уши знамената на всички държави, да прави петдесет различни фокуса с карти и, общо взето, много го биваше по онези магии, които се учат с много

труд пред огледало* . Освен това беше президент на Магическия правоъгълник на Блекбъри.

Чичо Рон си имаше папагал на име Мимс, който вадеше карти от шапка и обичаше да вряска, и дъщеря на име Луси, която, общо взето, стоеше на сцената и кажи-речи думица не продумваше, но му поемаше наметалото, подаваше му Мимс в клетка и тъй нататък.

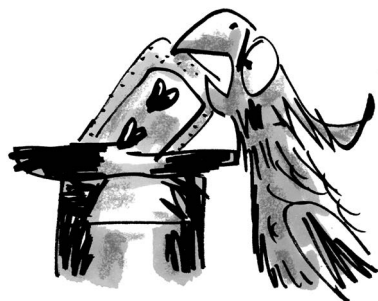
И тримата бяха много щастливи до онази вечер, когато в кметството празнуваха десетия рожден ден на Джими Уодъл.

Чичо Рон излезе на сцената и всички деца се провикнаха:

- Здравей, чичо Рон!

А после шапката му падна и от нея се изсипаха три заека.

Той се наведе да си я вземе и от сакото му изхвъркна цяло ято гълъби, от ухото му щръкна нарцис, а папийонката му шеметно се завъртя. Всичко това беше голяма веселба и малкият Джими Уодъл се облещи от смайване, но в залата нямаше по-из-

* *И с още по-голям труд пред публика, защото огледалата нямат навика да крещат „Гъпотии!“ . А ако вашето огледало кряска така, сигурно няма нужда да се тревожите дали ще се научите да правите фокуси, или не. Много по-полезно умение ще е да знаеш как бързо-бързо да офейкаш.*

ненадан от чичо Рон. Тия фокуси не бяха негови, пък и бездруго имаше алергия към зайци.

Опита се да продължи, обаче целият му номер отиде, та се не видя. Направи цял куп фокуси – превърна шапка цилиндър във ваза с цветя и накрая една маса да изчезне, обаче без да иска. Колчем мръднеше с ръце, и нещо възникваше или се изпаряваше. Когато бръкна да извади тестето с карти, вече едва сдържаше сълзите си и щом то се превърна в чаша вино, побягна от сцената.

– Тия са нови – отбеляза Луси.

– Не са мои! Не знам какво става!

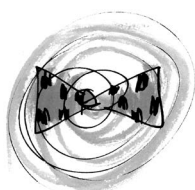
Аз гълъби нямам!

– **Торта!** – вресна Мимс.

Публиката не спираше да ръкопляска и се наложи Роналд да излезе и да се поклонни два пъти, преди да каже още нещо. Всички му стискаха ръката и питаха как го е направил.

Най-сетне той стигна до гримьорната си и се заключи вътре.

– Не знам как стана – каза той. – Обаче все едно само трябваше да посоча нещо с пръст, на-

пример онзи шкаф там, и да кажа „Превърни се в окачалка за шапки“, и...

И шкафът се превърна в окачалка за шапки.

- **Конфитюр!** – вресна Мимс.

Роналд посочи с пръст шапката си.

- **Изчезни!** – изрече той прегракнало.

И тя изчезна.

Прибраха се с такси. Сегиз-тогиз Рон сочеше с пръст разни неща по тротоара само колкото да провери дали магията все още действа – и три осветителни стълба бидоха превърнати в щърк, жълто слонче на колелца и бебешка количка.

Белята стана, когато плащаше на таксиметровия шофьор. Защото, макар и чичо Рон да можеше да превръща едно нещо в друго, какво може да се промени или в какво ще се превърне нещото, не зависеше много-много от него. И затова, щом извади от джоба си портфейла, той се превърна в сандвич със сирене. Наложиха се Луси да плати с парите си за закуска и шофьорът припряно потегли.

– Ключът за входната врата е в джоба на жилетката ми – процеди Рон през стиснати зъби. – Мисля, че вече нищо не бива да пипам. По-добре ти отключи вратата, да не взема да я превърна в нещо, за което е неприлично дори да се споменава.

– Ръкавици! – възкликна Луси. – Това е решението! Сложи си ръкавици и пак ще можеш да пипаш.

– Нямам – отвърна унило Рон. – А и да имах, още като ги докосна, и щяха да се превърнат в нещо друго.

Луси извади едни свои – червени вълнени ръкавици с избродирани отгоре гламави зайци в шантави цветове. И много ясно, щом Рон ги докосна, те се обърнаха на чорапи. Това я наведе на една мисъл. Тя отиде и извади чифт от бащините си чорапи – и

иска ли питане, те се превърнаха в ръкавици още щом той ги надяна на ръцете си.

Рон се плъсна на един стол и награби телефона. Извика няколко от колегите си фокусници от Магическия правоъгълник в Блекбъри да дойдат веднага и скоро къщичката гъмжеше от хора.

– Гледайте – каза им Рон, свали ръкавиците си и посочи един малък кактус в саксия. И той се превърна в купа със стъклени топчета! Всички заахкаха доволно освен една жена, която тъкмо бе погледнала през прозореца... и зърна как едно слонче на колелца се изтъркаля покрай къщата, помъкнало подире си щърк в бебешка количка.

– Това не е трик – каза Рон. – Истинско е. Истинска магия.

– **Мармалад!** – кресна Мимс.

– Такова нещо не съществува – присмя се Амир Радж, който правеше фокуси с карти.

– Всичко е илюзия – додаде Престо Чейнджио, който всяка вечер по два пъти разрязваше асистентката си с трион.

– **Сандвич!** – врекна Мимс и затряска с човка по клетката.

Роналд превърна масата в косачка.

– Какво да правя? – рече той. – Сигурно бих могъл да забогатяя, ама не искам постоянно да ходя с ръкавици! Пък и бездруго току-виж превърна нещо хубаво в някоя гадост!

– Да не е от нещо, което си ял? Нещо необичайно да се е случило днес? – попита Престо.

– Чакай да видя... Не, нищо кой знае какво. Единственото необичайно нещо, дето го помня, е, че тая сутрин на път за работа катурнах прахосмукачката на една бабичка. Беше на паркинга, представа си нямам защо. Тя взе да разправя някакви страхотии, обаче я беше подпряла на моята кола!

– Дребничка женица с кафяво палто и шапка като саксия, цялата набодена с игли за шапки? – попита Луси, след като изслуша всичко това. – Така ли беше? Леле-мале, леле-мале, това не ми беше минало през ума! Това е госпожа Райли, а пък тя е вещица*.

– Бисквитки! Чипс! Сладолед! – намеси се Мимс.

– Значи тя ме е омагьосала? – попита Рон, без да обръща внимание на папагала си.

– Глупости, магията не съществува – обади се Престо Чейнджио, ала гласът му секна изведнъж, щом Рон превърна един молив в бананче.

– Мисля, че това доказва обратното – заяви Рон, взе банана и захвана разсеяно да го бели. – Въпросът е какво можем да направим?

* Нещо, което всяко дете в града знаеше със сигурност, обаче, да се не начудуиш, нито един възрастен не го знаеше.

– Да отидем при нея и да ѝ се помолим – практично предложи Престо.

И тъй, чичо Рон и останалите фокусници от Блек-

бъри поеха към къщата на госпожа Райли, която се намираше на „Далия Кресънт“ номер 3 и не си личеше там да живее вещица – например градината отпред бе пълна с хубави цветя.

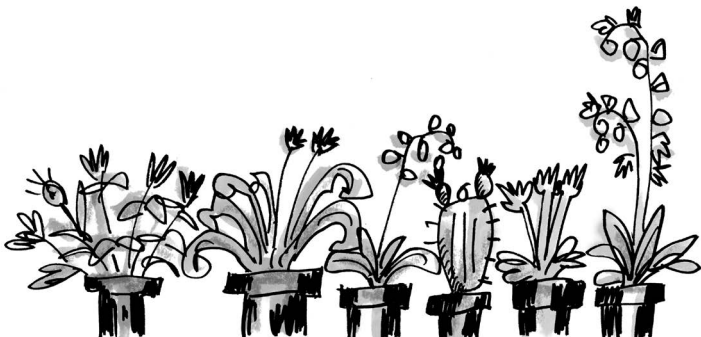
Луси звънна два пъти на звънеца, а Престо задумка по вратата. Надникнаха през прозорците, но почти нищо не видяха, защото вътре на первазата като че беше подредила цяла гора стайни растения.

– Лоша работа, сигурно спи или е излязла – каза Рон.

Над тях нещо се разбуча като прахосмукачка. Да, прахосмукачка си и беше, и хвърчеше във въздуха, и госпожа Райли я беше яхнала. Изстрелваше струя прах и тя я крепеше в пространството.

– А, вие ли сте, Суимбъл! – подвижна тя. – Сигурно сте дошли да ми се молите да разваля магията?

– Ако не възразявате... – подзе Рон, вторачил се в прахосмукачката.

– Възразявам и още как! Както и да е, нали сте фокусник и все се фукате, че можете да правите магии – развалете си я сам!

– Ние такива магии не ги умеем, госпожо – обади се Престо.

Тя се втренчи сърдито в него и се сопна:

- Та вие дори не вярвате в нея! Котешки зъби! Фокуси с карти и вадене на зайци от шапка? Нагла узурпаторска сган, това сте вие!

- Ъ?

- Иска да каже, че се бъркате там, където не ви е работа – поясни Луси. – Хайде да си ходим, татко, докато не се е разлютила!

Прахосмукачката изрева и се заиздига отново.

- Каква забележителна дама! – възкликна Рон с възхищение, докато наблюдаваше как вещицата изфуча над покривите и се загуби в далечината. – А има ли господин Райли? А, загубил се е в морето, значи? Брей, брей, тя несъмнено е чудна жена!

Същата нощ Рон разбра, че е много неудобно да се спи с вълнени ръкавици, ама не биваше да ги сваля – иначе току-виж си превърнал леглото в поставка за ножове или в кон.

„Какво да правя, мътните го взели?“ – чудеше се той.

На другия ден заради вълшебните ръце му се наложи да си вземе почивка от редовната си работа. Луси се обади във фабриката, където работеше баща ѝ, и каза, че бил болен от грип, защото смяташе, че ще е по-добре да каже така на шефа му, отколкото да му съобщи неправдоподобната истина.

Престо Чейнджио дойде към обяд.

– Хрумна ми нещо – обяви той. – Не можем ли да хванем викария да свърши работа?

– Госпожа Райли пее в хора и е избродирала хиляди възглавнички за коленичене – въздъхна Луси. – Преподобният Каупарсли никога няма да повярва, че е вещица. Пък и тя по душа е мило бабче, само дето нравът ѝ е малко лют. Всъщност на мен ми е доста симпатична.

– Навярно ако я навестя с кутия шоколадови бонбони и цветя, може и да ми прости – каза Рон и се изчерви.

– **Банани!** – извряка Мимс.

– И само като си помисля – всяка седмица я виждам, като идва да връща книги в библиотеката и да взема нови – рече Престо, който работеше в библиотеката. – И то даже не са книги за магии. Само романи за доктори – нали се сещате от кои, „Доктор Фингденгъл и ангелът на десето отделение“ или „Любов сред подлогите“, и книги за градинарство, примерно „Моята смокиня калпазанка и други страховити изтезания“. Ако не я бях видял да яха прахосмукачката, хич нямаше да повярвам, че е вещица.

– **Пицца!** – додаде Мимс.*

– Градинарство, значи? – *прошушна* Рон, който умееше да прави разлика между коприва и кучешко грозде**. – Хрумна ми нещичко...

След обяда той се издокара с най-хубавите си дрехи, лъсна си цилиндъра, мушна няколко фокуса в джобовете си и се запъти към спретнатата къщурка на госпожа Райли.

След като почука нанайсет пъти, тя откряна вратата.

– А, вие ли сте! – сопна се. – Махайте се, докато не съм...

– Госпожо Райли, искам да се видим – каза той. – Моля ви, пуснете ме да вляза, иначе ще си махна ръкавиците и ще превърна чукалото на вратата ви в пингвин!

– Избършете си тогава краката!

Седнал сред миниатюрните масички и лъснатите до блясък мебели в малкото ѝ преддверие и вперил очи във вещицата сред нейната малка джунгла от саксийни растения, Рон рече:

– Госпожо Райли, пред вас вие виждате един объркан човек. Всичко, което докосна, се обръща на нещо друго. Това ми къса нервите и много извинявайте, обаче... тъ... такова... госпожо Райли, ще се омъжите ли за мен?

* *За горчиво разочарование на Мимс, уменията на Рон като че не включваха превръщането на купичка слънчоглед в пица. Нито дори в банани.*

** *И дори да отличава азалия „Нанки пу“ от кучи дрян.*

– **О, небеса!** – възкликна госпожа Райли, щом Рон измъкна от въздуха саксийка с онази китка, на която ѝ казват лилаво кадифе.

– Откакто милата ми съпруга почина, аз търся друга дама, която наистина разбира от магии – Рон извади от цилиндъра си кутия шоколадови бонбони. – Омъжете се за мен, госпожо Райли, и няма да има по-щастлив фокусник от мен в Блекбъри! А ако пък сте съгласна и да ми развалите магията, много ще се радвам.

Госпожа Райли се изсекна.

– Ами, това наистина ми дойде много неочаквано – каза тя.

– Кажете „да“, госпожо Райли, иначе ще се хвърля в общинското езеро с лодки на Блекбъри! – извика Рон.

– Да – каза тя.

Сватбата беше скромна. Престо Чейнджио кумуваше и загуби пръстена, но вместо това извади от джобовете си гирлянда със знамената на всички държави, кутия с яйца, гълъби, тесте карти, стъклени чаши и топки за пинг-понг.

После щастливата двойка излезе от църквата под арка от цилиндри и метли. На викария, преподавателя Арнълд Каупарсли, това му се стори малко необичайно, ала нищичко не каза – дори и когато Рон и новоизпечената му съпруга отлетяха, яхнали прахосмукачка, окичена с консервени кутии и панделки.

И всички начело с Луси нададоха радостни възгласи.

Без Мимс.

- Брюкселско зеле! - ревна гороломно той.*

* И за всеобща жалост, Амир Радж махна с ръце и извади от въздуха цял чувал брюкселско зеле като специален подарък. Де да беше поискал Мимс торта...

